

SCENEKUNST.

Saftige kirsebær fra hvit hage

Forestillingen *Haven var helt hvit* er en rekonstruert samtidsversjon av Anton Tsjekovs drama *Kirsebærhaven*. I *Haven var helt hvit* gir Bal Teatret (DK) og Verk produksjoner (N) Tsjekovs 1800-tallstekst en tidløs innramming. Reproduksjonen setter sammen bruddstykker av det realistiske drama på en slik måte at teater forestillingen simultant rendyrker en Tsjekovsk stemning og indirekte kommenterer teatret som kunstart. *Haven var helt hvit* tilbereder et saftig og forløsende teateruttrykk, som er like velsmakende som store kirsebær.

Produksjonen har fjernet tiden, stedet og konteksten i *Kirsebærhaven*. Tilbake står fire navnløse personer i et hvitt, opplyst rom. Personerne i stykket husker bare bruddstykker fra historien omkring et gods som skulle på auksjon. Med hukommelsestap avleverer personerne replikkene uten å erindre hvem som sa hva og hvorfor de sa det de sa. I løpet av forestillingen samles de løse trådene opp hvorfor de mistet godset og kirsebærhagen blir avslørt.

Den Tsjekovske stemning rendyrkes og demonstrerer tematikken i Tsjekovs drama. En mann tilfredstiller seg selv parallelt med at et forelsket par beveger seg sensuelt etter naiv popmusikk. Scenebildet fremhever idealistens eksistensielle fortvilelse og vanskeligheter med å kommunisera. Finske Saila Hyttinen innleder spillet sitt med å snakke finsk til svenske Anders Mossling, mens han gir henne roser hun stadig mister, og demonstrerer kommunikasjonssvikten mellom to mennesker som samtaler forbi hverandre.

Tre av skuespillerne bærer tykke ullfrakker, som assosierer storhetstiden på et russisk gods. Saila Hyttinen dekorerer scenekanten med gule potteplanter og improviserer frem en hage. Det hvite opplyste scenerommet ligner et scenisk drivhus, der fire skuespiller sår sensoriske impulser og skaper fiksjonen i rytmiske brudd mellom spill og ikke-spill.

Med scenisk sensibilitet tråkler instruktør Thomas Storm (DK) sammen fragmenter av tekstbiter, handling og koreograferte dans i en simultan dramaturgi som leker seg med tilskuerens oppfattelsesevne. Bruddstykker av Tsjekovs tekst leses og spilles, men danner ikke fokus i forestillingen. Replikkene skaper en tekstkulisse rundt handlingen på scenen. En skuespiller resiterer replikker, mens en annen beveger seg i koreograferte bevegelser. Stykkets parallelle handlinger gir forestillingen nerve og tilfører handlingen drivkraft og tempo.

Saila Hyttinen (Fin), Oskar Skulstad (N), Anders Mossling (S) og Fredrik Hannestad (N) spiller uten en synlig teknikk. De fremstår som hudløse i sensitive partier og selvironiske entertainere, når de danser. Dansesekvensene bryter med forestillingen om hvordan scenisk dans utføres og gir forestillingen en komisk touch. Saila Hyttinen har en feminin naturlighet på scenen, som dominerer rommet og skaper spenning i samspeillet med de mannlige utøverne.

Dialetikken mellom skuespillernes innlevelse i replikkene og det fysiske utagerende spillet, bryter den dramatiske handlingen i *Kirsebærhaven* og åpner en meta-teatral sfære, som produksjonen ikke tilsikter. Når utøverne beveger seg mellom å formidle replikker de ikke kjenner og å bruke sin kreative spontanitet, kommenterer forestillingen skuespillerens rolle i det klassiske tekstteatret.

Haven var helt hvit er skapende teater, som gjør mer enn å rekonstruere *Kirsebærhagen* av Tsjekov. Forestillingen viser et kunstnerisk engasjement, når den spørsmålsstiller skuespillerens funksjon i teatret.

Grete Indahl (Morgenbladet 24/9-1999)